



Figure 1. A photograph of a plant with large, dark, glossy, lanceolate leaves and a central inflorescence with small, light-colored flowers.

Aventurile submarinului DOX



257

Un secret înspăimântător

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 257

UN SECRET ÎNSPĂIMĂNTĂTOR

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.



Kathmandu este capitala Nepalului și totodată cel mai mare oraș. Se află la o altitudine de 1350 m înconjurat de munți. Populația este în jur a 1 500 000 de locuitori, care trăiesc din turism, comerț și agricultură. Este considerat a fi poarta către Himalaya, dar și un bazar gigant.

I

DOCTORUL DUBA TASSA

— **DOMNII FARROV ȘI BERTRAM?** Mă bucur mult să vă cunosc, domnilor. Am citi în gazete despre aventurile pe care le-ați întâmpinat și n-am încetat să mă minunez. Gândul meu cel drag mi-a fost c-ați putea poposi cândva și în Katmandu și iată, că s-a împlinit.

Micuțul reporter englez, Mr. George Watson, ne strânse din nou mâinile cu vioiciune. Puteam să-i citim bucuria în ochi, de-ndată ce a auzit pronunțându-se numele noastre.

Făcând un mic ocol am ajuns înapoi. În orașul de graniță Bhatragia am părăsit calea ferată și folosindu-ne de un camion am ajuns, străbătând trecătoarea, la Katmandu, capitala statului Nepal.

Am rămas uimit văzând fertilitatea pământului Taraiului, partea sudică, bogată-n ape a regiunii, care permite recoltarea de orez și bumbac, nu odată, ci chiar de două ori pe an. Apoi șoseaua urcă, se încovoie șerpește, strecurându-se printre șirul de munți, luând-o la vale, prin valea Katmandu, până la orașul cu același nume.

Aici l-am întâlnit într-un han pe reporterul englez Watson, care, l-a început nici n-a vrut să creadă că noi suntem Farrow și Bertram. Numai după ce-l văzu pe Pongo în fața ochilor, nu se mai îndoie. Poate că spera să scrie un articol senzațional despre noi.

Cât despre noi înșine, nu eram deosebit de încântați de cunoștință. Întrucât nu doream să fim recunoscuți de-ndată, în orice loc din lume apăream.

Acum stăteam de vorbă cu Mr. Watson într-una din cafenelele din Katmandu și suportam potopul de cuvinte ale reporterului, care se revărsau asupra noastră.

— Trebuie să-mi povestiți totul, domnilor, ce vă mână înapoi. Sigur sperați să întâmpinați și aici aventuri interesante, dar pot să-mi imaginez ce vânt vă aduce pe aici, spuse el surâzând pișicher. Veniți pentru doctorul Thassa, ale cărei experiențe au stârnit atâta agitație în populație.

Marian zâmbi doar.

— Dragă domnule Watson, vrem pur și simplu să vizităm doar orașul Katmandu și de-am avea alte intenții sau planuri, așa ușor nu le-ați putea afla, dacă asta n-ar sta și-n intenția noastră.

— Voi tăcea ca mormântul, domnilor! Puteți fi pe deplin liniștiți. Așadar, am sau nu dreptate, vreți să-l cunoașteți pe doctorul Thassa?

— N-o să ne credeți dar acum auzim pentru prima oară de acest doctor Thassa. Dar dacă ne vei da dumneata mai multe amănunte, domnule Watson, nu vom zise ba, o să-ncercăm să-l cunoaștem și pe acest domn.

Watson ne privi foarte mirat.

— Nu-mi vine să cred! Să nu fi auzit nimic despre doctorul Thassa? Orice om bolnav și care posedă... – aici făcu semnul obișnuit am numărării banilor – mijloacele care să-i permită acest lucru, cere să fie tratat de dr. Thassa.

— Povestește-ne ordine, dragă domnule Watson! Este ceva interesant în legătură cu persoana doctorului Thassa?

— Cum aş putea să vă spun? Doctorul Thassa este indian, chiar descendent al gurungilor. Și-a amenajat în oraș un mic sanatoriu. A studiat în Anglia, Franța și Germania și doar de câțiva ani s-a stabilit aici ca medic.

— Mai departe, vă rog!

— Curând își formă un cerc mai mare de pacienți din cei care-i vindecă de suferințele mai vechi, prin ce metode, deocamdată ne este necunoscut. Un lucru e clar și simpla sa personalitate contribuie la liniștirea nervilor. Astăzi, este doctorul care se bucură de cea mai mare trecere în zonă.

— Până aici nu văd nimic misterios, domnule Watson. Presupun că doctorul Thassa se folosește de hipnoză în procesul terapeutic. Și în Europa procedează la fel un număr de doctori indieni, însă sunt maeștri ai genului. Așa că de ce n-ar folosi un doctor local un asemenea mijloc de tratament în practica sa?

— Asta-n sine n-ar fi nimic, interveni Watson. Doctorul prescrie de asemenea medicamente care au un efect uimitor. Îmi amintesc de un caz, vecin cu miracolul. Un prinț local, băștinaș, care reprezenta deja un caz pierdut pentru toți medicii, ce și renunțaseră să-l mai trateze a cerut în cele din urmă ajutorul doctorului Thassa. Patru zile după tratamentul acestuia, prințul a putut fi văzut la o vânătoare de tigri. Astăzi e mai sănătos decât oricine. Ziarul meu m-a trimis să scriu câteva reportaje despre acest doctor minune și leacurile sale dar nu a fost posibil întrucât în afară de orele de consultație nu dă nici un interviu.

— Și atunci ați presupus, Mr. Watson, că noi am venit aici tot din aceeași pricină, adică să-l cunoaștem pe doctorul Thassa?

Jurnalistul șovăi cu răspunsul. În cele din urmă se aplecă pe jumătate peste masă, șoptindu-ne:

— În apropierea orașului Katmandu trebuie să se fi petrecut ceva și doctorul Thassa nu e străin de toate astea, domnilor.

Întâmplările sunt misterioase și de aceea am crezut că vă vor stârni interesul.

Îl urmăream cu privirea, ascultându-l pe micuțul reporter. Voia să ne-ndruga vreo poveste sau lucruri reale?

Marian păru să aibă aceleași gânduri ca și mine și de aceea îi întrebă despre ce-i vorba. El nu auzise nimic despre vreo întâmplare misterioasă în apropierea Katmandului.

— Nu așa tare, domnilor! Despre lucrurile astea nu îndrăznește să vorbească nici un om. Toți cred că e vorba de ceva supranatural. N-ați auzit nimic de „Spiritul Junglei”?

— Domnule Watson, în loc să ne povestești tot ne pui întrebări. Întâi termină de relatat ce știi dumneata. După aceea vei constata și singur impresia și interesul pe care l-ai stârnit asupra-ne.

Watson se aplecă ceva mai în față, apropiindu-se de noi și începând să istorisească cu glas scăzut.

— Trei kilometri depărtare de Katmandu se găsește o centură împădurită foarte deasă și aici în ultimele săptămâni s-au petrecut mai multe atacuri înarmate. Poliția a presupus la început că acolo își face veacul vreo bandă de tâlhari care în afară de sângele victimelor nu mai lăsau nici o urmă la locul faptei. Se stabili apoi că o ființă misterioasă i-a atacat pe călători și i-a târât în adâncul pădurii. A fost pregătită o expediție de căutare dar s-a dovedit un eșec, întrucât n-a găsit urmele celor atacați. Câteva zile mai târziu, din nou s-a petrecut un atac, s-au putut auzi de data asta strigătele de ajutor ale victimelor. Inspectorul Drings, de la poliția locală a găsit o baltă de sânge și câteva zdrențe de haine dar de victima însăși, nici urmă. Doctorul Thassa, care este văzut destul de frecvent în zonă, merge fără teamă acolo, deși alți oameni o evită. S-a născut astfel o oarecare bănuială că doctorul ar avea vreo legătură cu incidentele, dar nimeni n-a îndrăznit s-o exprime clar, întrucât se teme că acesta i-ar putea induce cine știe ce boală.

— De ce nu-l întreabă poliția pe doctorul Thassa, ce cată el în zona aceea? întrebă la rându-i Marian.

— L-au întrebat, domnule Farrow. Doctorul Thassa afirmă că umblă după diferite ierburi și plante pe care le folosește la prepararea medicamentelor sale. Se pare că acestea cresc tocmai acolo. L-am observat eu însumi când, spre seară și-a părăsit locuința și-a luat-o spre regiunea aceea de proastă faimă. Îmi trebuia material pentru ziar, așa că i-am luat-o pe urme. Dar era s-o cam pățesc! Doctorul Thassa a mers până-n fâșia de pădure amintită, a intrat în aceasta și pe când voiam să-l urmăresc, am putut observa, din fericire la timp, un tigru de-o statură impozantă, care părea să facă de strajă la

marginea pădurii. M-am întrebat imediat: de ce tigrul nu i-a făcut nimic doctorului Thassa?

— Foarte simplu, interveni Marian. Un tigrul atacă omul numai când este foarte flămând sau n-are altă ieșire, simțindu-se încolțit. Altfel, îl evită. Nu oricare tigrul îl atacă pe orice om doar la vedere.

— Poate că aveți dreptate, domnule Farrow, dar eu am fost de altă părere. M-am ascuns într-un tufiș și-am pândit reîntoarcerea doctorului. N-a mai reapărut însă. Să-l fi răpit și pe acesta „spiritual junglei”? Să fi fost tigrul doctorului Thassa domesticit? Cam astea erau gândurile care-mi treceau prin cap și seara târziu am decis să mă reîntorc acasă. Spre mirarea mea, a doua zi, l-am văzut Thassa vesel și vioi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, din nou pe străzile orașului.

Marian reflectă câțva timp. Evident că ceva nu era în regulă cu doctorul Thassa. Dar dacă poliția nu găsisse de cuviință să întreprindă nimic, ce motiv am avea noi să intervenim?

Poate că nu era nimic rău în toate astea. Dacă tigrul am fi intenționat să-l atace cu adevărat, doctorul ar fi putut ușor, cu o „privire forțată”, cum se spune în India și înseamnă forța hipnozei, să țină animalul departe. În acest domeniu indienii n-au egal. Nu trebuia să ne gândim decât la fachiri și demonstrațiile lor, care adesea nu sunt altceva decât sugestia în mase, tot una dintre ramurile hipnozei.

De aceea Marian răspunse netulburat.

— Dacă ești de acord, Mr. Watson, vom face o vizită în noaptea asta spiritului sau stafiei junglei. Dacă-i vorba de un animal sălbatic, atunci grație armelor noastre bune, îl vom doborî și poliția ne va fi recunoscătoare. Dacă, dimpotrivă, este un om, atunci nu poate fi decât un răufăcător, întrucât stafii nu există.

— Perfect, domnule Farrow! O să-mi permiteți dacă va fi să trăim o aventură s-o relatez în paginile ziarului meu?

— Se-nțelege! Dar bazată pe fapte reale nu pe exagerări senzationale, râse Marian.

Watson vru să răspundă ceva dar privirea îi fu atrasă de către ceva, spre șosea. Îl apucă de mână pe prietenul meu, arătând într-acolo.

— Când vorbești de dracu, el bate deja la ușă! Uitați-l acolo pe doctorul Thassa, domnilor.

Ne-am uitat în direcția pe care-o arătase reporterul. Era vorba de un indian înalt și trecut, un om în puterea vârstei. Un tip modern de savant. O barbă deasă neagră îi înconjură fața iar ochii negri scânteiau ca și cărbunii aprinși. Nu ne-am putut da seama dacă a auzit și a înțeles fiecare vorbă rostită despre el. Privirea îi era pătrunzătoare ca și privirea unui șarpe.

Calm, doctorul își relua drumul, din toate părțile salutat cu teamă amestecată cu evlavie. După ce dispăru din raza privirilor noastre, Marian spuse:

— Cred că doctorul e foarte înzestrat dar și-a îndreptat talentele într-o direcție greșită. Spuneai adineauri de experiențe, Mr. Watson, pe care le face doctorul Thassa. Ai văzut câteva dintre acestea?

— De văzut din păcate nu, domnule Farrow, dar am auzit multe despre ele. Doctorul poate face să apară rigiditatea cadaverică la un om, astfel încât toți doctorii din lume să-l declare mort. Se mai spune că el poate reda apoi din nou capacitatea de mișcare pacienților săi, lipsindu-i însă de voință și devenind instrumente docile în mâinile sale. Aceștia vor face tot ce li se ordonă.

— Asta nu-i ceva neobișnuit și nici nou! îl întrerupse Marian pe reporter. Lucrează sub hipnoză. Atâta tot. Am cunoscut un doctor care ordona pacienților aflați în tranșă să nu mai simtă nici o durere, deși de boală nu se vindecaseră. Pe unul dintre aceștia l-am cunoscut prea bine și după moartea doctorului său, a reînceput să simtă durerile bolii sale, de care a și murit de altfel, de curând.

— Poate că și doctorul Thassa să aparțină aceluiași gen de savanți, cu adevărat. Dar pentru experiențele sale se folosește de victime nefericite și nu știu dacă cu consimțământul acestora, veni răspunsul reporterului.

— M-am gândit și eu la asta, Mr. Watson. Deocamdată, să părăsim tema asta de discuție. Astă seară vom cerceta mai departe. Propun să ne reîntâlnim în afara orașului la orele 21 fix, în zona vestică a acestuia.

— Voi fi punctual la locul de întâlnire, promise Watson.

— Dar ce se petrece acolo jos în stradă, Mariane? Oamenii aleargă și parcă-i văd agitându-se, vorbind dezlânat între ei. N-ar fi mai bine să mergem să vedem despre ce este vorba?

Ne-am apropiat de fereastră și-am privit afară. Pe Watson nu l-am mai putut reține și acesta se grăbi să ajungă în stradă. Ziariștii trebuie să fie pretutindeni, în miezul evenimentelor. După câteva minute se reîntoarse și ne strigă încă de la ușă.

— A fost răpită fiica trimisului guvernului englez. Sau cel puțin a dispărut. Întreg orașul Katmandu e pe picioare și tatăl a promis o recompensă generoasă oricui îi va aduce înapoi fata.

Watson se reaseză pe unul din scaunele rămase libere și ne zise:

— Acum se va acutiza și cazul doctorului Thassa. El o iubește pe englezoaică și i-a făcut o propunere, care a fost respinsă energic de tatăl ei. Asta s-a întâmplat acum două zile

și iată că azi fata a dispărut. S-o fi răpit el, ce credeți, domnilor?

— Până acum, chiar nimic, observă Marian. Ar fi cel mai bine dacă ne-am pune la dispoziția emisarului englez... Poate că aflăm cu ocazia asta împrejurările mai deosebite în care a dispărut tânăra fată.

— Așa aș proceda și eu în locul dumneavoastră, domnilor și de fapt, imediat. Din păcate, nu vă pot însoți întrucât am încă o conferință de presă foarte importantă. Așadar, la revedere, până deseară!

Marian și cu mine am mai zăbovit o vreme în cafenea. Camaradul meu rămase mai mult timp gânditor și nu mai scoase nici o vorbă. În cele din urmă, l-am întrebat ce crede despre toată poveștile astea.

— Da, Robert. Totul pare să vorbească împotriva doctorului Thassa, deși ar putea foarte bine fi și nevinovat. Impresia pe care o face e covârșitoare, știe mai multe decât alți oameni și numai privirea lui spune multe.

— Și la ce te aștepti de la vizita la emisarul englez, Mariane? Vrei s-o mai facem pe detectivii? Nu prea îmi e în fire, să știi.

— M-am gândit altfel, Robert. N-o să-l căutăm pe emisar. Prin reporterul nostru va știi întreg orașul că suntem aici. Și nu ne va ușor.

— N-ar fi mai bine dacă am vizita acum, de îndată, pădurea? La lumina zilei, urmele le putem descoperi mai bine decât noaptea.

Marian zise:

— Asta și vreau. Dar reporterul nu trebuie să știe. De asta mi-am dat întâlnire cu el astă seară. O să-l înștiințăm pe Pongo și-o să pornim imediat.

Pongo a rămas acasă. L-am informat numai să ne urmeze de la o anumită distanță pentru a avea o mai bună acoperire.

O oră mai târziu, părăsisem Katmandu și-acum hălăduiam prin câmpie spre centura de junglă din afara orașului. Pădurea părea liniștită și pașnică, asta era impresia pe care ne-o făcu, de îndată ce ne apropiarăm. Nici un om nu putea presupune că ascundea vreun secret. Mai eram la o depărtare de vreo jumătate de kilometru de marginea pădurii de unde tocmai se strecurase un indian, care se uita temător în toate părțile.

După ce acesta trecu de tufiș, îi sări în față un tigru mare și aruncă pe indian la pământ. Totul se petrecu atât de repede încât noi n-am putut interveni în nici un fel. Eram încă la o depărtare de vreo 500 de metri. Tigru nu-și sfâșie imediat victima, ci-l târî în interiorul pădurii. Și iarăși pădurea arăta atât de pașnică și liniștită în zare.

— Să fi fost ăsta „Spiritul Junglei”? făcui eu îngrozit.

— Așa pare a fi, Robert, dar să ne grăbim, poate reușim să-l salvăm pe indian. Poate că este un locuitor din Katmandu, care sub impresia mării sume de răscumpărare a emisarului englez a hotărât să-i caute acestuia fiica. Haide repede!

Ne-am grăbit să alergăm spre tufișul des, de unde sărise tigrul adineaori. Am început să înaintăm mai cu prudență. Cu pistoalele pregătite pentru tras, ținându-le în mână, am intrat în pădure. Tigrul trebuie să se fi îndepărtat destul de mult în interiorul pădurii, împreună cu victima sa, întrucât n-am auzit nici un zgomot.

M-am uitat după Pongo dar nu l-am putut descoperi. Știa să ne urmărească întotdeauna foarte discret și-și alegea locurile cele mai potrivite pentru mascare. Trebuia să intrăm mai adânc în junglă. Dinspre partea tigrului n-am găsit nici o urmă, oricât am căutat. Din păcate Pongo nu era printre noi, poate ar fi putut vedea mai mult.

Pătrunseserăm vreo doi kilometri în adâncimea pădurii și voiam să-l întreb pe Marian dacă n-ar fi cazul să ne întoarcem când un zgomot ciudat dintr-un tufiș ne făcu să ciulim urechile. Imediat după aceea am auzit pufăitul tigrului.

Am dispărut urgent în spatele a doi copaci uriași pentru a aștepta apariția tigrului. Au trecut câteva secunde după care l-am zărit strecurându-se printre tufișuri. Venea direct spre mine, trebuia să mă fi mirosit oarecum și pe când se-ncorda să facă săritura, Pongo apăru ca din pământ înaintea lui și-i aruncă în față cuțitul de spintecat rechini.

La un atac din flanc nu se aștepta deloc feline. Cuțitul i se înfipse într-o parte adânc, răsturnându-se pe jumătate. Urlând tigrul vru să se-ntoarcă împotriva agresorului său dar păru să-și fi supraapreciat forțele. Un nou urlat plângăreț probă că de adâncă și dureroasă îi era rana.

Atunci am apărut eu și cu Marian de după copaci și i-am dat împușcătura de grație, care îi puse capăt suferințelor.

— *Masser* – spiritual junglei este mort, zise Pongo, bucuros, ștergându-și cuțitul înfipt până-n plăsele în trupul tigrului răpus. Examină apoi cu atenție împrejurimile și dispăru brusc în direcția din care apăruse mai adineaori tigrul.

— Să-l urmărim pe Pongo, Robert! se hotărî Marian. Sigur că a descoperit ceva sau a găsit urma indianului.

După ce ne-am croit cale printre arbuștii deși, n-am mai dat deloc de urma uriașului negru. Ne găseam într-un mic luminiș, înconjurat de o vegetație deasă, ca un zid, din toate părțile. Unde putea să fi dispărut Pongo?

N-am străbătut luminișul, ci am rămas mereu la marginea acestuia, întrucât nutream amândoi presentimentul că suntem

urmăriți de undeva din apropiere. Mi se păru că unul dintre tufișuri se mișcă. L-am făcut atent pe Marian și-am luat-o într-acolo, dar mi-am dat seama că mă înșelasem. Întrucât căutările noastre rămăseseră fără rezultat.

Marian îmi arătă-n tăcere o creangă ruptă, a cărei îndoitură fusese făcută de curând. Tigrul nu putuse veni pe aici întrucât locul era foarte îngust. Trebuia să luăm în considerare că aveam de-a face cu un om care ne supraveghease.

Marian îmi făcu semn să nu vorbesc pentru că în vecinătate putea să fie ascuns dușmanul nostru. Din păcate nu puteam pătrunde cu privirea în spatele vegetației dese.

Precauți, evitând să facem zgomote inutile, ne-am târât mai departe. Am găsit alte crenguțe rupte și pe pământ urmele lăsate de observatorul misterios.

Marian se opri, scuturându-și capul. Nu mai avea sens să mai căutăm mai departe, astfel încât, mut, prietenul meu îmi făcu semn să ieșim afară. Când am ajuns din nou în luminiș, am răsuflat ușurat, aici puteam fi surprinși mai greu. Presupunere eronată.

Deodată, în spatele meu trosni o creangă uscată. După ce m-am întors am primit o lovitură atât de năprasnică în tâmplă încât m-am prăbușit ca un sac la pământ.



Republica Federală Democrată Nepal este un stat în sudul Asiei, între China și India, în inima munților Himalaya. Primele atestări ale Nepalului datează din secolele III-IV. Nepal a fost singurul regat hinduist din lume.

II

EXPERIENȚELE DOCTORULUI THASSA

M-AM DEȘTEPTAT CU ÎNCETINITORUL DIN LEȘIN și mi-am dat seama numai treptat de situația în care mă găseam. Detalii nu cunoșteam.

Eram legat de mâini și de picioare într-o încăpere întunecoasă dar din fericire nu avea căluș în gură.

M-am mai mișcat puțin încoace și încolo.

— Te-ai deșteptat, în sfârșit, Robert? auzi eu vocea lui Marian lângă mine. Ai primit o lovitură zdravănă peste tâmplă. Cadranul ceasului meu îmi spune c-ai zăcut o oră și mai mult fără cunoștință, după ce mi-am revenit eu. Săculețul cu nisip cu care ai fost lovit își are partea lui de vină.

— Știi unde ne găsim acum, Mariane?

— După opinia mea, într-o clădire care se află aici în mijlocul junglei, nu știu însă care ne sunt potrivnicii. De când m-am deșteptat n-a intrat nici un om. Am vrut să te trezesc dar nu m-am putut mișca decât foarte puțin de la pământ. Cred că sunt inele acelea de care ne-au legat și de aceea nici nu încerca să te eliberezi, ar fi o pierdere inutilă de energie.

— Mă consolezi de minune, n-am ce spune. Dar n-ai idee totuși cum am putea scăpa de aici?

— Pongo, spuse numai Marian.

Am știut atunci că pe el nu-l adusese în puterea sa dușmanul nostru și mi-am mai domolit puțin bucuria când l-am auzit pe Marian zicând:

— Deși s-ar putea ca dușmanul nostru să-l fi doborât și închis pe Pongo în altă parte a clădirii. Dar nu o prea cred probabilă ideea asta. Să sperăm că n-a fost văzut. Oricum s-a ascuns excelent până acum.

Convorbirea noastră fu întreruptă prin apariția unui om în încăpere și care ținea o lanternă orbitoare în mână.

Din păcate o ținea așa încât noi nu-l puteam vedea.

— Îmi pare rău, domnilor, se auzi o voce sonoră, plăcută, c-a trebuit să procedez atât de drastic cu dumneavoastră. Ați dat buzna peste secretele mele, mi-ați împușcat tigrul și mi-ați luat prin asta cea mai bună apărare și de aceea trebuie să vă pregătiți să muriți. Nu mă mână aici sentimentul de ură, de mânie, ci mă străduiesc să gândesc destul de obiectiv. Dar deasupra primează ambiția în profesiunea mea. Siguranța vă cere moartea. Știu prea bine cât de periculoși sunteți și cât de real e pericolul pe care-l reprezentați. Pe de altă parte, așa curând nu veți mai intra în puterea mea. Nu mă priviți ca pe un răufăcător, sunt om de știință și mă gândesc la binele omenirii dar într-un viitor ceva mai îndepărtat. Sper să pot

aduce destule servicii umanității. Să-l fac pe om nemuritor. Ar dura prea mult dacă v-aș relata acum toate amănuntele. Moartea nu-i nimic îngrozitor. Este un punct final, când inima încetează să mai bată. Aceasta poate avea numeroase cauze: felurite boli de care suferă omul, îmbătrânirea și partea sistemului circulator, ce înseamnă? Celulele, din care e constituit omul îmbătrânesc. Dacă se vrea înlocuită moartea, trebuie îndepărtată cauza care provoacă îmbătrânirea celulelor. Dar se impune o mică precizare. Mai târziu, întreaga omenire îmi va recunoaște numele și-i va da onorurile cuvenite. Sunt doctorul Thassa.

— Foarte încântat, domnule doctor, să facem cunoștință. Din păcate, totul se petrece sub auspicii atât de nefavorabile. Am auzit deja multe despre dumneavoastră. V-ați căpătat faima de-a fi unul dintre cei mai capabili medici, nu numai aici în împrejurimi dar de pe întreg pământul civilizat. Dacă este adevărat sau nu, nu știu întrucât nu sunt medic. Dar pe noi nu ne tratați de parcă ați fi cu adevărat acel despre care se vorbește. Faima poate că a fost exagerată.

De ce voia Marian să-l ațâțe pe doctorul Thassa?

Dorea să-l provoace? Răspunsul acestuia îmi dovedi că prietenul meu îi aprecia la justă valoare profilul psihologic.

Doctorul Thassa se lăsă cuprins de mânie, întrucât fusese atins acolo unde îl durea mai tare:

— Credeți c-ar fi posibil ca lumea să-mi acorde pe nedrept prerogativele de care mă bucur? Vă voi dovedi contrariul. Veți vedea lucruri pe care până acum le-ați socotit imposibile. Mi-a reușit să readuc morții din nou la viață. Am studiat în corpul omenesc îndeosebi sensibilul sistem nervos motor și l-am studiat temeinic ca nici un om înainte. Fiecare ființă vie are două feluri diferite de nervi. Nervi cu care simte, deosebit de sensibili și nervi care îndeplinesc comenzile care vin de la creier, nervii motori. Ei sunt mesagerii rapizi, mult mai rapizi și decât sunetul. Cu ajutorul unui curent galvanic am reușit să pun din nou în funcțiune inima. Și numai asta poate reprezenta o performanță.

— Asta puteți s-o faceți și pe cadavrele noastre, după ce o să ne omorâți, zâmbi Marian.

Zâmbetul prietenului meu îl scoase cumva din cumpătul său pe doctor.

— Nu cred nici o iotă din asemenea șarlatanii. Astea sunt trucuri ieftine, menite pentru spectacol, am spus eu.

Cu asta l-am jignit de moarte pe doctorul Thassa, care deveni nespus de furios. Când era calm, vocea avea un ton plăcut, chiar simpatice, dar la furie devenea pițigăiată și discordantă.

— O să trebuiască să credeți, domnilor! Vă voi convinge de contrariu. Voi începe curând experiențele. Firește, că veți înțelege doar o parte mică din acestea și nu vă voi explica în întregime, vă voi da câteva explicații doar de natură laică, atât cât să puteți pricepe cu ce aveți de-a face. Veți vedea că n-am exagerat și omenirea va deveni în curând nemuritoare și nu numai ea, ci și fiecare component al său, adică omul, în parte.

— Credeți că veți face un bine astfel omenirii? Credeți cu adevărat, domnule doctor Thassa, că există oameni cu experiență care tânjesc să trăiască veșnic pe acest pământ?

Doctorul Thassa se uită mirat la noi.

— Toți vor să trăiască veșnic, nici unul nu vrea să moară și nici unul nu vrea să îmbătrânească! Voi readuce omului tinerețea veșnică.

— Ei, vedeți, asupra acestei teme, nu ne putem pune de acord, zâmbi din nou Marian.

— Oamenii vor apela la doctorul Thassa, spuse doctorul, nu fără îngâmfare – asta era o altă trăsătură de caracter antipatică la omul acesta – când își va simți sfârșitul apropiat și doctorul Thassa va face dintr-un om bătrân din nou unul tânăr, dintr-o bătrână o adolescentă. Și dacă totuși aburul morții i-a atins, doctorul Thassa îi va redeștepta din nou la viață.

— Sărmanii morți! îmi șopti Marian.

Am căutat să schimb discuția, întrucât comportamentul doctorului devenea tot mai greu de controlat.

— Suntem interesați să vă vedem experiențele, domnule doctor. Când o să ne omorâți? Și cum? Când o să vedem experiențele, înainte de a ne ucide sau după ce ne veți învia iarăși? De ce ne mai omorâți dacă după aceea ne veți readuce din nou la viață?

L-am pus fără să vreau pe doctor în încurcătură, după ce i-am demonstrat această lipsă aparentă de logică a faptelor sale.

— După o oră de la sfârșitul experiențelor veți muri, hotărî doctorul, dar de-o manieră plăcută, fără dureri. Veți merge zâmbind într-o altă lume, dar deși corpul vă va fi mort, creierul încă vă va lucra. Asta vă promit. Așa că veți simți pe propriul corp că n-am exagerat cu nimic. După moarte veți mai putea gândi încă vreo 24 de ore, creierul vă va mai trăi încă o zi. Din această stare îmi veți fi recunoscători că v-am asigurat o moarte lină, fără dureri.

— Păi vă mulțumim de pe acum pentru amabilitate, blândețe și omenie, spuse Marian cu o ironie rece. Dar nu credeți că prețul acesta este prea ridicat? Este doar o prostie mai întâi să ne ucideți, doar pentru a crede și recunoaște că un creier după moarte mai este în stare să funcționeze și să

lucreze. De asemenea este o prostie să ne omorâți pentru ca noi să nu vă trădăm secretul, că puteți readuce la viață oameni care au murit deja. Tocmai această realizare medicală e menită a pune bazele faimei dumneavoastră. Dacă doriți să-i ucideți pe toți aceia care vă cunosc secretul nemuririi, nu mai văd sensul de-ai mai face pe oameni nemuritori.

— Motivul comportamentului meu, ne lămuri doctorul devenind din nou rece și vorbind clar și apăsător e că nu mi-am finalizat încă experimentele. Înainte de a o face, nu pot permite să transpare nimic. Pentru a lucra în liniște și păstra secretul, am ales pustietatea junglei dar a trebuit să vă luați după mine și să mă spionați. Iată de ce v-am hotărât moartea, de ce vreau să vă pedepsesc!

Marian tăcu. Ca și înainte obiecțiile noastre, așa îl enerva pe doctor și tăcerea noastră. Din nou continuă el:

— Orice trădare a muncii mele dăunează omenirii. Nu cred că-ți putea păstra tăcerea asupra celor pe care le-ai auzit aici și poate le veți trăi și de aceea, sunt nevoit să vă omor. Dar trebuie să muriți cu convingerea că-o veți face pentru o cauză bună, pentru progresul omenirii.

— Acum știu, spuse Marian și-o spuse cu atâta bucurie de parcă i s-ar fi luat un vâl de pe ochi și-ar fi descifrat secretul înscris într-o carte cu șapte pecetei. Experiențele pe care le faceți costă nu numai o groază de bani dar și multe vieți omenești. Toți oamenii vor condamna ceea ce faceți aici, ca niște crime pur și simplu. Întreprinderea dumneavoastră e foarte periculoasă, întrucât – așa cum ați spus-o – mai aveți nevoie de oameni pe post de cobai. Crimele și atacurile vor continua așadar.

— Ce înseamnă moartea câtorva ființe puse-n balanță cu ceea ce va câștiga umanitatea? Eu îi dăruiesc nemurirea și de aceea, domnilor, nu mă consider deloc un criminal. Cu animale, din păcate, nu pot face experiențe. Animalele n-au perfecțiunea genetică a omului, sunt doar niște mamifere, dar omul este mai mult decât atât.

Pe măsură ce înaintam în discuții aveam impresia că doctorul Thassa ne privea tot mai mult ca pe niște colegi de profesie.

Aș fi preferat mai degrabă să ne lase-n pace, ca să putem discuta între noi diferitele posibilități de eliberare.

— Dacă nu ați fi perseverat să vă amestecați în lucrurile care nu vă privesc ați fi putut fi cruțați de tot ce vi se va întâmpla, continuă netulburat doctorul Thassa. Orice progres necesită costuri și vieți omenești. Nu trebuie să fim nici meschini și nici sentimentali și trebuie să-i acordăm omului

demnitatea cuvenită. Așa vă cer dumneavoastră, domnilor, mai ales că sunteți căliți în atâtea aventuri primejdioase.

Am păstrat tăcerea. Ce puteam să mai spunem în plus?

— Pentru puținele vieți pe care le sacrific pentru experiențele mele, milioane de oameni vor putea mai târziu trăi veșnic.

Cu asta, doctorul Thassa își consideră încheiată dizertația și se pregăti să părăsească încăperea. Marian intenționează pentru o clipă să-l recheme, vedeam c-ar fi vrut să-i pună o întrebare, dar mai apoi se răzgândește, așa că doctorul dispăru.

După ce-am fost lăsați singuri, Marian îmi șopti:

— Doctorul Thassa e nebun, Robert! Să sperăm că apare repede Pongo, altfel vom ajunge într-o situație tare neplăcută.

— N-am putea oare să ne eliberăm singuri?

— Dacă nu apare Pongo, îmi mai pun nădejdea numai în experiențele doctorului, Robert. Poate că vom găsi cu ocazia asta vreo posibilitate favorabilă de evadare. Va trebui să admitem că sunt interesante și mai valoroase, mai degrabă, decât să le respingem și să le condamnăm. În orice caz sper să câștigăm timp prin asta și asta-i lucrul principal!

— Mr. Watson ne va căuta și el, Mariane, dacă la timpul cuvenit nu vom fi la locul de întâlnire. Poate va presupune că-am plecat de unii singuri în pădure și ne va urma.

— Ce poate că facă el singur, Robert?

Între timp m-am străduit să-mi slăbesc legăturile dar Marian avusese dreptate. Erau atât de măiestrit făcute încât orice încercare de eliberare n-avea alți sorți de izbândă decât că tăiau mai mult în piele și provocau noi dureri și suferințe. Mi-am dat seama că nu ne vom putea elibera singuri.

După ce trecu o oră, doctorul Thassa s-a înapoiat în încăpere.

— Acum puteți asista la experimentele mele, domnilor. Dar trebuie să-mi iau pentru început câteva măsuri de siguranță. O injecție vă va paraliza corpurile, lăsându-vă neatinse facultățile mintale, așa încât veți putea auzi și vedea totul. Vă voi putea elibera astfel de povara legăturilor. Acțiunea serului ca dura numai două ore, după care veți ajunge din nou în deplinătatea forțelor fizice. Dar până atunci vă voi fi legat din nou.

Am privit repede-n jur spre Marian, care-mi făcuse semn. Am înțeles imediat despre ce-i vorba.

Doctorul Thassa îi dezvelise mai întâi brațul lui Marian și-i pregăti mâna pentru injecție. Când voi să-nțepe sau chiar înțepă, Marian își retrase brusc brațul. Doctorul Thassa zâmbi compătimitor.

— O mică înțepătură care-i enervează pe marii aventurieri! A durut puțin, ce-i drept, dar va trece în curând. Ei, totu-i în ordine?

Doctorul își scoase prevăzător acul seringii din vena lui Marian și se-ndreptă înspre mine, pentru a-mi aplica același tratament. Dar și eu am tresărit brusc sub înțepătura acului, ceea ce avu darul să-l scoată din sărite pe doctorul Thassa.

Un simțământ plăcut mă înmuie acum și simți cum mușchii mi se destinseră. Mi se păru treptat că nu am nici o greutate, ca și când aș fi fost lipsit de corp. Creierul meu păru să-mi rămână singurul „eu”.

Doctorul Thassa urmări efectul injecțiilor, dădu numai din cap, ne eliberă de legături și ne transportă, mai întâi pe Marian și-apoi pe mine, afară din pivniță.

Sus, am fost plasați în câte un fotoliu comod, într-o încăpere care primea o lumină filtrată prin ferestre de afară.

Nu-mi puteam întoarce capul spre Marian, care stătea în stânga mea. Ochii mei, încremeniți, erau îndreptați spre o masă mare pe care stăteau mai multe aparate și retorte. Doctorul își făcu de lucru cu această aparatură, descoperi mai multe vase din instrumentarul său de sticlă și spuse:

— Ceea ce vedeți acum, este o inimă de om plutind în lichidul acesta. Voi face să treacă un curent electric prin ea, inima e încă vie. Arterele sunt bine legate, circulația sanguină este limitată la minimum. Inima nu mai are corpul pe care să-l mențină în funcțiune dar bate regulat ca și cum încă ar dispune de acel corp. Un dispozitiv din mecanism de ceasornic, care menține bătăile inimii la intervale regulate, e tot ce e necesar aici.

Marian și cu mine priveam uimiți măiestria asta artistică.

— Inima a bătut acum vreo 14 zile în pieptul unui tânăr indian, care mi-a adus „Spiritul Junglei” adică tigrul pe care l-ați ucis.

Atât de calm, despre astfel de lucruri, nu putea vorbi decât unul care-și pierduse mințile, asta ne era din ce în ce mai clar.

Omul era mai periculos decât un asasin obișnuit, care-și lasă să moară imediat victimele.

— Uitați-vă, domnilor, spre cutiile de pe masă, cutiile astea de lemn, asemănătoare unor pendule. Astea conțin unele dintre cele mai fine lucrări ale mele. Veți vedea corpul unui om într-o cutie ca asta, menținut în viață doar atât cât și cum voi decide eu. Cutia este similară unui frigider și asigură o temperatură joasă, necesară pentru păstrarea și conservarea celulelor corpului. Pentru ca să nu înghețe și pentru a menține buna funcționare a organelor, corpul este îmbălsămat cam în același mod în care egiptenii îmbălsămau mumiile. Gândiți-vă

numai: în afara temperaturii scăzute, dar nu într-atât încât să paralizeze organismul, în interiorul corpului am produs căldură artificială cu ajutorul curentului electric. Când inima, asemenea unui ceasornic este pusă în mișcare, un curent electric străbate corpul care activează anumiți nervi în creierul omului. El poate chiar să vorbească. Fiți atenți, veți vedea numai decît!

Doctorul Thassa, după ce deschise cutia, continuă să lucreze la diferite sârme și legături. Indianul cel în vîrstă, care se vedea din cutie, era complet dezbrăcat iar pielea era brăzdată de zbîrcituri adânci. Nu făcea impresia unui mort, ci mai degrabă a unui adormit.

— Prietenul meu e aici, continuă să spună doctorul Thassa, nu are nevoie de hrană. Asta e practic. E conservat, cum s-ar spune și-n felul acesta oamenii ar putea trăi în viitor. Asta scutește pe oameni de povara hranei care s-ar ivi dacă s-ar instala nemurirea. Încă câteva secunde, domnilor. Ceasul va începe imediat să bată.

În lumina vie care răzbătea prin oberlichtul de sus, puteam vedea totul cu claritate, nu eram deloc hipnotizați. Ceea ce se vedea erau lucruri reale iar de o mistificare sau iluzie optică nici nu putea fi vorba.

Orologiul uman începu să bată. Patru lovituri de gong străbătura încăperea. Când ultima lovitură de gong, ecoul ei mai bine spus, se stinse, indianul mort păru să deschidă gura, ochii îi căpătară o strălucire vie, se uită fix înainte, de parcă ar fi vrut să-și amintească ceva, apoi spuse tare și perceptibil:

— Ora 16 – adică ora patru după amiază.

Cuvintele părură să fi fost spuse de indian cu greutate. Acum închise ochii și rămase liniștit în cutia sa.

— Ei, ce spuneți acum? întrebă doctorul Thassa, căutând aprobarea și recunoștința noastră.

De vorbit, nu puteam vorbi și asta era bine! Poate am fi spus ceva ce nu i-ar fi plăcut deloc doctorului. Mă așteptam să spună ceva ce ar fi însemnat sentința noastră la moarte. Dar experiențele încă nu erau terminate, continuă să manevreze eprubete, pahare și aparate în jur.

În cele din urmă zise:

— V-aș lăsa cu plăcere viața domnilor, întrucât acum sunteți convinși de utilitatea experiențelor mele și nu-mi luați în nume de rău c-am sacrificat câteva vieți omenești pe altarul științei, dar nu pot avea încredere în dumneavoastră. Și cele două ajutoare pe care le am, îmi dau suficientă bătaie de cap, întrucât din invidie colegială m-ar trăda într-o zi. Trebuie, deci să vă ucid domnilor, dar așa cum am mai spus, fără dureri și cît mai omenește. Vă voi arăta ce-am realizat până acum,

pentru ca conștiința dumneavoastră să ducă-n lumea de dincolo sentimentul real, că nu v-ați jertfit viețile pentru o cauză neînsemnată. Poate că veți fi doi dintre ultimii oameni care veți mai întreprinde călătoria aceasta în necunoscut.

Doctorul Thassa ne prezintă într-adevăr tot ceea ce „comisese” până acum. Spun „comisese”, întrucât faptele sale se asemanau acelor a unui descreierat.

Iar noi, pentru a-i păstra buna dispoziție, ne comportam de parcă am fi admirat tot ce ne arăta. Asta nu era greu întrucât nu ne puteam nici mișca nici vorbi. De fapt, în interior continua să ne muncească gândul cum ne-am putea elibera mai repede.

Încă o oră mai durară experiențele doctorului Thassa. Așteptaram înfrigurați ca efectele injecției să se estompeze. Cu intenție am tresărit amândoi când Thassa ne făcu injecția. În felul acesta o parte din ser se pierduse și nu se-nscrisese în circuitul nostru sanguin, ci s-a prelins pe piele. Speram ca doctorul, în starea lui de euforie, să nu fi observat. Speram ca înainte de trecerea celor două ore să fim în posesia tuturor facultăților noastre fizice. Deja am început să simt un tremurat și o furnicătură în întreg corpul. Treptat îmi reveniră toate puterile. Nu puteam însă sări în picioare să-l neutralizez pe doctorul Thassa întrucât circuitul sanguin nu se restabilise pe deplin și nu mă puteam baza în întregime pe mușchii și forțele mele.

Când doctorul ne întoarse din nou spatele, m-am uitat spre Marian. Acesta îmi făcu semn din cap. Doctorul începu din nou una din interminabilele sale prelegeri și despre faptul că în curând succesele îl vor face cel mai renumit doctor de pe suprafața pământului.

Fără să-mi mișc corpul, m-am uitat după vreo armă prin preajmă. Pe masă se găsea un păstrător masiv de scrisori din marmură. Asta ar fi intrat în planurile mele. Am așteptat până ce doctorul ne-a întors din nou spatele și-am țâșnit în sus, în același moment a sărit și Marian. El mi-o luă înainte, puse mâna pe un ciocan de fier de pe masă și-l lăsă să cadă peste capul doctorului destul de ușor, dar totuși suficient cât să se prăbușească la pământ. L-am ridicat și l-am legat, punându-l să stea într-unul dintre fotolii.

— O jumătate de oră va mai dura amorțeala, Robert. Să percheziționăm între timp casa, poate mai găsim victime care mai pot fi salvate.

— Și fiica emisarului, Mariane?

— Nu, nu cred că se găsește aici. Dar să cercetăm totuși!

În urma cercetărilor noastre, am găsit în pivniță un număr de animale bine îngrijite, șobolani, hamsteri, șoareci și o

pereche de căței, pe care doctorul Thassa dorea să-și completeze experiențele.

Mai zăcea un tânăr indian acolo, rănit și fără cunoștință, pe care cu siguranță că-l atacase tigrul și fusese târât aici.

I-am spălat rănilor, l-am pansat și l-am adus din nou în simțiri. El ne-a adevărit spusele, cum că ademenit de recompensa mare a pornit să caute urmele fetei dispărute a diplomatului englez. Mulți oameni din Katmandu credeau că-n dosul dispariției acesteia se ascundea însuși doctorul Thassa. De când fusese doborât de către tigrul nu-și mai recăpătase cunoștința.

Curând îl părăsiră din nou puterile și recăzu în leșinu-i de odinioară. L-am pansat destul de bine, astfel încât nu mai era în pericol de moarte. Pierderea masivă de sânge îl slăbise desigur dar asta era tot.

— Dar unde sunt ajutoarele doctorului Thassa? am întrebat eu.

— Nu știu, Robert. Poate vin în curând. Să mergem din nou îndărăt în laborator. Doctorul Thassa își va fi recăpătat între timp cunoștința.

Când am pătruns în încăperea prevăzută cu oberlicht, doctorul Thassa începu deja să se miște. Câteva minute mai târziu, deschise ochii și se uită uimit la noi. Păru să-i revină memoria pentru că în ciuda legăturilor se încordă din răputeri, răstindu-se la noi.

Ce era de făcut cu omul ăsta? În Katmandu nu-l puteam transporta, așadar unul dintre noi trebuia să rămână aici, iar celălalt să se reîntoarcă în oraș pentru a înștiința poliția.

Marian păru să-mi ghicească gândurile, când mă întrebă:

— Ai vrea să rămâi singur în casa asta misterioasă? Nu? Atunci du-te în oraș! Să sperăm că te vei întâlni cu Pongo!

Deodată doctorul Thassa, care păru să se liniștească, ne zise:

— Nu trebuie să vă fie frică domnilor, că ajutoarele mele vin azi aici. M-ați întrecut în viclenie, astfel încât munca mea este distrusă. N-am nici un chef să mai trăiesc în continuare. Micul inel de la mâna mea conține otravă, pe care tocmai am luat-o. În câteva minute totul se va fi terminat pentru mine. Am o dorință, pe care nu i-o puteți refuza unui mort. Așezați-mă, după ce voi muri în cea mai adâncă pivniță a mea, a cărei trapă o veți găsi în colțul din stânga a temniței noastre de odinioară. Vreau să fiu înmormântat la locul meu de muncă, unde am dorit să dobândesc un renume nemuritor. Îmi promiteți atâta lucru, domnilor?

Vorbea tot mai greu și vorbele îi ieșeau numai cu greutate de pe buze. Deși fusese un nebun periculos, nu doream să-i

refuzăm ultima dorință. Doctorul închise ca izbăvit ochii, după ce-i promisesem cele cerute, mai zvâcni o dată și recăzu înapoi. Doctorul Thassa era mort.

Ne-am uitat unul la altul. Cu-n incident de felul acesta, n-am contat. După ce ne-am convins că murise într-adevăr i-am luat legăturile și l-am transportat în pivniță, pe care am găsit-o ușor.

Acolo, l-am așezat pe doctor la pământ, am tras trapa și ne-am dus la tânărul indian, care între timp își recăpătase cunoștința. Încă nu putea să meargă, așa că a trebuit să facem o targă, pentru a nu-l lăsa singur în această casă îngrozitoare. Armele noastre le-am găsit în sufrageria doctorului. Acum ne simțeam din nou siguri.

Pe drumul spre Katmandu ne-am schimbat de câteva ori în fața și-n spatele tărgii cu care-l transportam pe indian. Fără alte întreruperi am ajuns în Katmandu și l-am predat pe indian încredințându-l autorităților spitalicești englezești ale orașului, care erau deja în alertă.

Pongo nu era în hotel, de asemenea nici Maha. Marian voia mai întâi să aștepte întoarcerea prietenului nostru negru, înainte de a anunța poliția. Dar veni noaptea și Pongo nu se mai întoarse.

Să fi rămas în pădure?

Ne-am interesat la hotelier, dacă noaptea trecută Pongo rămăsese în hotel. El nu putu să ne dea nici un răspuns.

Asta nu spunea nimic, întrucât Pongo, dacă voia, rămânea mereu neobservat.

Pe la ora 21, ne-am întâlnit cu Mr. Watson, care ne-a întâmpinat cu un potop de reproșuri pentru că l-am făcut să aștepte zadarnic. Marian îl consolă și relua firul discuției noastre asupra dispariției fiicei emisarului englez.

— A fost găsită fata, Mt. Watson?

— Din păcate, nu încă, veni răspunsul. Cred, cu siguranță, că doctorul Thassa se ascunde în spatele întregii afaceri, deși nici un om nu i-ar putea-o dovedi. L-am întâlnit acum o oră pe doctorul Thassa pe șosea.

— Pe cine ai întâlnit? îl întrebă brutal Marian.

Asta nu se poate întâmpla!

— De ce nu, domnule Farrow? Crezi cumva că nu l-am recunoscut? Nu, chiar acum o oră a trecut pe șosea spre oraș. Permiteți-mi domnilor! Pot să jur că l-am văzut pe doctorul Thassa acum o oră.

Marian scutură capul. Nici el nu-și putea crede urechilor. Ne-am uitat înspăimântați unul la celălalt.

— Să ne fi înșelat, Robert? Să nu fi fost mort? Așa părea atunci! Acum să mergem de îndată la poliție, să relatăm totul

sub protocol. Să sperăm că Mr. Watson s-a înșelat!

Reporterul ne auzi vorbele șoptite.

— O greșeală este absolut exclusă, domnule Farrow!

— Poate că doctorul Thassa are dublură? am spus eu, cuprins de presimțiri negre.



Munții Himalaya sunt cei mai înalți lanț muntos de pe Pământ. Este situat între cîmpia indo-gangetică la sud și Podișul Tibet. Formează o barieră naturală, în special climatică între deșerturile muntoase ale Asiei Centrale și zonele tropicale ale Asiei de Sud. Munții Himalaya sunt munții cei mai tineri de pe glob. Aici întâlnim Everestul de 8849 m, K2 de 8611 m. Desele cutremure din zonă certifică faptul că munții se ridică și în prezent. Munții Himalaya reprezintă și paradisul alpiștilor.

III

AVENTURA LUI PONGO

PE DRUMUL SPRE SEDIUL POLIȚIEI, m-am gândit dacă doctorul ne pregătise o altă comedie. Am vrut să mă adresez lui Marian, dar am lăsat-o baltă întrucât Mr. Watson ne însoțea și Marian nu-i povestise încă nimic de sinuciderea doctorului.

Unde putea să se ascundă Pongo? Speram că-l vom găsi din nou în hotel, când ne vom întoarce de la poliție.

În clădirea poliției am avut de așteptat o jumătate de oră înainte de a ne putea adresa comisarului de serviciu.

Marian stătu mai încolo mormăind, în timp ce eu mă întrețineam, cu reporterul.

Comisarul Witho făcu ochii mari, în timp ce-i povesteam aventura noastră. Nu voia să creadă că Thassa era un răufăcător și spunea că va face mai întâi cercetări înainte de a-l acuza de ceva.

Marian fu destul de precaut ca să descrie starea în care l-am lăsat pe doctor în casa din junglă, drept „probabil mort”.

Era posibil, spune el, ca doctorul să nu fi murit și să se fi întors iarăși în Katmandu.

— Scuzați-mă, domnilor, dacă vă mărturisesc deschis că țin raportul dumneavoastră ca foarte improbabil. Va trebui mai întâi să mă conving sigur că așa stau lucrurile. Veniți mâine dimineață pe la ora nouă și vom merge împreună în junglă. O să-mi arătați la fața locului ce s-a întâmplat. Tigru va rămâne oricum acolo.

La tigrul încă nu mă gândisem. Acum mi-am amintit că la reîntoarcere nu l-am mai văzut pe cărarea unde-l lăsasem. Marian nu zise nimic în plus, își luă numai un „bun-rămas” politico de la comisar. De-abia ajunși în camera noastră, l-am făcut atent asupra acestui lucru.

— L-ai mai văzut pe tigrul în luminișul unde l-am răpus?

— Nu, Robert și asta mi-a dat de gândit de-abia în clădirea poliției. Poate că doctorul Thassa l-a îndepărtat din drum.

— Atunci trebuie să-l găsim în casa acestuia.

Mr. Watson ne întrebă odată ajunși la hotel unde ne însoțise, dacă nu intenționăm înainte de sosirea poliției să mai facem o vizită nocturnă în casa doctorului din junglă. În acest caz din urmă ar fi fericit să ne însoțească.

— Întrucât suntem convocați de către comisar la ora nouă, n-am putea-o face decât noaptea, dar nu prea ar avea rost. Aș vrea mai degrabă să aștept venirea lui Pongo, care ne poate aduce noutăți, se pronunță Marian.

— Bine, atunci ne vedem mâine dimineață devreme.

Cu aceste ultime cuvinte reporterul se-ndepărtă.

Oboseala pe care Marian o afișa în vorbe și prin căscat în decursul discuției cu Mr. Watson dispăru acum, de-ndată ce reporterul își luase tălpășița și rămăseserăm singuri. Stinse lumina în camerele noastre și deschise geamul. Cu destulă ușurință puteam ajunge de aici pe acoperișul unui șopron și de acolo, în curte.

Odată ajunși în curte, am așteptat până ce reporterul a părăsit hotelul și l-am urmărit de la o anumită distanță.

Comportamentul lui Marian mi se păru inexplicabil. Îi dădea cumva de bănuît comportamentul reporterului?

Cu destulă greutate am putut să-l urmărim pe reporter, mai ales că acesta se întorcea des să privească în spate. Până la urmă nu ne-a observat însă.

Spre mirarea mea, acesta părăsi orașul și-o luă în direcția junglei. Imediat ce se apropie de pădure, dispăru în ea. Marian îmi șopti:

— Mr. Watson mi se pare tot mai greu de înțeles.

Mai întâi face o bună impresie, când ne întreabă despre scopurile prezenței noastre aici, iar acum merge singur la locuința doctorului Thassa. Cred că ne-a atras mai curând atenția asupra acestuia, pentru a ne ocupa de dânsul mai întâi și a-i cădea apoi mai repede și mai ușor în cursă.

— Nu prea îmi vine să cred ce spui, Mariane. Doar s-a bucurat extraordinar când a auzit pomenindu-se numele noastre.

— Totul ține de regie, Robert. Dar să facem un mic înconjur! Dacă ne grăbim, poate ajungem la casa doctorului Thassa încă înaintea reporterului.

După un marș forțat am ajuns în fața casei doctorului. Să mai fie încă doctorul în pivnița unde l-am dus?

Să ne fi turnat gogoși Mr. Watson sau doctorul „înviase” cu adevărat din morți?

La lumina lămpilor de buzunar am cercetat totul, toate încăperile casei. În laborator nu-mi venea să cred ochilor, lipseau într-adevăr niște aparate pe care le-am văzut acolo. Încăperea semăna cu un birou normal de lucru.

În pivniță nu am găsit din nou nimic. Nici animalele de experiență și nici trupul doctorului Thassa. Ce să însemne asta? Dacă convocam aici poliția, ne-ar fi răs în față și ne-ar fi acuzat de febră sau delirium tropical. Deodată Marian își stinse lumina lămpii sale de buzunar și-mi apucă brațul.

— Vine! îmi șopti el și mă trase îndărătul unei ferestre masive, care ne putea acoperi.

La început n-am auzit nimic, apoi se auziră pași ușori și în cele din urmă ușa fu deschisă și în lumina palidă a lunii apăru

chipul lui Mr. Watson.

Fără să facă un zgomot, se-ndreptă spre un dulap din perete, îl deschise și scoase ultimul perete al dulapului afară. Am auzit un clinchet metalic și-apoi scăpără lampa unui aparat de radio în încăpere.

Foarte curând îmi fu clar că nu era vorba nu numai de un aparat de recepție ci chiar și de emisie, fiind un aparat combinat, recepție-emisie. Reporterul pregăti aparatul și dădu câteva semnal.

Nu dură mult până ce primi răspuns. În sfârșit, l-am auzit spunând:

— Domnii dorm în hotelul lor. Au înștiințat poliția și vor fi mâine la nouă din nou acolo. Comisarul va studia dovezile împreună cu dâșii. Am mers din această cauză la casa din pădure pentru a distruge toate urmele dar am constatat că totul este-n regulă.

Interlocutorul lui Mr. Watson îi răspunse ceva dar n-am înțeles ce, întrucât Mr. Watson își trase casca peste urechi. După o scurtă pauză continuă:

— Bineînțeles c-am spus domnilor că v-am văzut, dar n-au vrut să creadă. Știu deja că moartea dumneavoastră nu-i decât un șiretlic. Nu cred că vor avea succes mâine dimineață. Dacă comisarul va veni mâine la casa din pădure și va găsi totul în ordine, va blestema c-a făcut drumul de pomană. Va trebui să susțineți, domnule doctor, c-ați construit casa din pădure ca și o casă de odihnă și recuperare. După orele de muncă și practică chimică, unde puteți îmbina plăcutul cu utilul, refăcându-vă și studiind totodată. Hm, înțeleg. Negrul încă nu s-a întors. Nici domnii nu știu unde a rămas. Nu cred c-ar trebui să ne facem griji din cauza asta. Se știe că negrii de-abia pot să gândească. Bine, domnule doctor! Vă mai sun mâine dimineață la ora zece din nou. Încheiat!

Din păcate, n-am putut înțelege răspunsul doctorului dar și fără asta aveam o reprezentare veridică a adevăratei stări de lucruri. Eram zguduit de jocul dublu făcut de acest reporter. Asupra motivației n-aveam habar momentan.

Watson închise dulapul din colțul camerei de unde scosese aparatul și dădu să părăsească casa. Când ajunse afară – și asta am putut-o observa din colțul geamului nostru destul de bine – tresări speriat și se dădu înapoi. În lumina razelor de lună o siluetă nemișcată apără în fața reporterului privindu-l cu atenție. Mr. Watson se întoarse în goană în casă și închise ușa. Silueta întunecată dispără în secunda următoare.

Trecu un timp îndelungat fără ca să se petreacă nimic. Poate Watson putea să observe din colțul unde se refugiase unde sau măcar direcția în care dispăruse silueta.

Reporterul prinse din nou curaj și reieși din casă, dispărând repede în tufișuri.

— A fost Pongo acela de adineauri, Robert, îmi șopti Marian.

Am aprobat în tăcere. Na trebuit să așteptăm prea mult până ce apăru și uriașul negru, cu Maha lângă el.

— Pongo are multe de spus, bine că *Masser* aici!

— Unde ai stat ascuns atâta timp, Pongo? întrebă Marian.

— Să vorbim mai încet, l-am avertizat eu.

— *Masser* poate vorbi tare. În casă nu este om, Pongo căutat.

— De unde ai știut c-am rămas înăuntru, Pongo? îl întrebă mai departe Marian, înăuntru casei mă refer.

— Pongo văzut cum *Masser* vine, *masser* Winston nu om bun, Pongo bănuie la el.

— Te-am așteptat mult Pongo, am crezut că vii ca să ne eliberezi.

— Când *Masser* împușcat tigrul, Pongo văzut om cum fuge. Pongo fugit după el, om fugit în peșteră, Pongo s-a dus după el. Omul amenințat Pongo cu pistol apoi închis în peșteră. După ce Pongo rămas singur și om plecat, în peșteră Pongo găsit alte încăperi unde este fata, fiică de la „trimis englez”.

— Ai găsit fata? exclamă Marian bucuros. Povestește mai departe, unde se află acum?

— Pongo vorbește cu fata, foarte speriată, apoi ascunde bine. Ca om răi să nu găsească. Pongo caută mai departe-n peșteră, găsit gang, care vine aici la casa din pădure. Pongo vede cum doctor Thassa duce în pivniță dat trebuie să păzească om rău care se ascunde în casă. *Masser* părăsește casa cu indian bolnav. Om rău coboară în pivniță, scoate pe doctor afară. Doctorul face iarăși bine, împreună cu om rău părăsește casa din pădure, merge în oraș. Pongo urmărește. *Masser* merge la spital. Pongo cu Maha merge să ia fata de la „trimis englez”. Apoi vine *Masser* om rău, ascultă cu atenție, apoi intră înăuntru. Pongo rămâne afară, bagă de seamă asupra om rău. Om rău scapă apoi.

Raportul lui Pongo a fost o performanță și așa de mult nu l-am auzit vorbind aproape niciodată.

Acum sosise deci pentru a ne ajuta.

— Pongo a văzut mai multe, continuă deodată uriașul. Când Pongo a ajuns aici, doctorul golește camera mare, Pongo vede ușa secretă, altfel *Masser* nu poate găsi.

— De asta trebuie să ne urmezi, Pongo! E bine să știm unde au dispărut aparatele. Poliția nu ne va crede pe cuvânt altfel.

Pongo o luă înainte. Nu ne-am aprins lanternele de buzunar imediat pentru că uriașul părea să cunoască aici fiecare piatră în acre colț se găsește. În pivniță Pongo ne arată ușa secretă, după care ne-am aprins lămpile de buzunar. Am deschis numaidecât ușa și ne-am pregătit să pășim înăuntru, când Pongo ne strigă:

— Pongo veghează sus!

— Bine, du-te sus, Pongo, poate că dușmanii se vor întoarce.

După ce Pongo dispăru, am început să căutăm camera cu toată atenția. Era mare și mobilată elegant. Toate aparatele, pe care le-am văzut sus, erau depozitate acum aici. Mă miram numai cum de-a reușit doctorul să facă asta într-un timp atât de scurt. Văzusem de-acum destul, așa c-am zăvorât din nou ușa secretă. L-am luat pe camaradul nostru negru și-am ieșit să mergem la peștera unde era ascunsă fata emisarului englez. Aproape că ne-a căzut de gât când a aflat că ne numim Farrow și Bertram. Ne-a povestit cum după ce a băut în după-amiaza aceea o cafea, a adormit și s-a trezit în văgăuna aceea din peșteră. Doctorul Thassa o vizitase apoi și-a amenințat-o că va servi drept cobai, experiențelor sale dacă nu va consimți să devină soția lui. I-a promis că va fi de acord dar să-i dea timp de gândire câteva zile, pe care doctorul, mărinimos i le acordă.

Când l-a văzut pe Pongo în fața ei a crezut la început că doctorul Thassa l-a trimis pe uriașul negru ca să-i ia viața.

A fost, în final, extrem de bucuroasă să afle că acesta era mesagerul nostru și că noi eram în apropiere și intenționam s-o eliberăm. Fără șovăire i se încredință lui Pongo și-i îndeplini indicațiile, deși i-ar fi plăcut s-alerge mai degrabă acasă.

Am condus-o pe tânăra fată prin gangul de legătură în camera doctorului Thassa, unde ne-am instalat comod. Voiam să ne mai tragem sufletul înainte de-a porni din nou în marș spre Katmandu. N-am ținut cont însă de uneltirile doctorului Thassa. Întrucât Pongo stătea de veghe afară, ne-am simțit atât de în siguranță încât ne-am permis să ne-aprindem în întuneric câte o țigară. Stăteam tăcuți acolo, în tăcerea care cuprinsese casa misterioasă a doctorului. Am reconstituit pe plan mintal întâmplările de pân acum cu doctorul Thassa.

Unde ar fi putut fi în clipa de față? Speram să-l putem repede dovedi și preda în mâinile autorităților în drept.

La ușă mi se păru că aud un zgomot suspect, așa încât am ridicat pânditor capul. Marian procedă la fel.

Să se fi întors doctorul Thassa? Nu părea probabil! Pongo l-ar fi văzut și ne-am fi pus în gardă.

Trebuia să ne fi înșelat, întrucât mult timp, totul rămase liniștit. Poate trosnise vreun lemn, doar se știe că și după ani de zile lemnul de construcție mai pâraie!

Ne-am cufundat din nou în jilțurile moi fără să bănuim că adversarul nostru nu era decât la câțiva pași în spatele ușii, ascuns acolo.

Deodată mă cuprinse o oboseală ciudată, am vrut să deschid gura să-i dau de știre lui Marian dar nici un sunet nu mi ieși de pe buze.

Ca prin ceață am văzut că și Marian se cocârjase în jilțul său. Apoi mă cuprinse cel mai adânc întuneric.



IV ÎN MÂINILE UNUI NEBUN

M-AM DEȘTEPTAT ÎN RÂSETELE UNUI ISTERIC. O lumină orbitoare domnea în încăpere iar în fața mea stătea doctorul Thassa.

— Cred că nici n-ați visat vreodată că voi reveni din nou la viață și vă voi aduce din nou în puterea mea, domnilor. Mr. Watson este neîndemânatic, v-a pus pentru a doua oară pe urmele mele. Dacă n-aș fi prevăzut totul. Mi-ar fi mers destul de prost. Lui Watson nu i-a reușit fără ajutorul meu să mânuiască aparatul de emisie-recepție. A tot umblat la el până l-am auzit și m-am grăbit încoace. Cât de repede am ajuns, vă puteți imagina și singuri. Pongo și ghepardul au fost scoși din luptă cu micile mele săgeți otrăvite iar dumneavoastră înșivă, domnilor, ați fost amețiți cu ajutorul unui praf, pe care l-am suflat pe gaura cheii. Îmi pare rău că a trebuit s-aplic același procedeu și-n cazul tinerei doamne ce vă acompaniază. Mă consolez că știți cât de valoroase sunt experimentele pe care le fac și de aceea, veți înțelege de ce nu vă pot reda libertatea.

— V-ați gândit bine. Domnule doctor, că tânăra doamnă, de care aminteți aici, nu vă va deveni niciodată soție, dacă vă veți pune în aplicare planurile?

— Puteți fi liniștiți și-n această privință, domnule Farrow. Mă voi căsători cu dânsa fără s-o întreb și ea știe, că vorbesc foarte serios.

Până acum fiica emisarului nu scoase nici o vorbă. Plină de groază și repulsie, se uită la doctorul Thassa, îl privi pe Marian și spuse:

— N-o să fim multă vreme în puterea doctorului Thassa. Bine că complicele său a fost arestat.

Am rămas uimit de cele auzite. Tânăra intenționa să-l sperie pe doctorul Thassa, ceea ce-i reuși pe deplin.

Acesta păli și întrebă în grabă:

— Cine a fost arestat? A comis domnul Watson vreo greșeală și s-a trădat?

— Poliția trebuie să descindă în curând aici, spuse acum Marian. Să sperăm că va fi destul de promptă pentru ca să vă aresteze.

Doctorul Thassa se grăbi să se ducă înspre geam, îl văzu pe Pongo întins în fața casei sale și se repezi deodată afară, pentru a-l căra undeva de acolo. Fiica emisarului englez începu să râdă încet.

— Acum i s-a făcut teamă, domnilor. Să sperăm că n-am spus ceva nepotrivit ce ne-ar putea înrăutăți situația! Sigur că va întreprinde tot ce-i stă în puteri ca să facă să dispărem,

astfel încât poliția să nu-i pună întrebări și să nu observe nimic.

— Atât de repede nu va putea ucide trei oameni sau chiar patru, fără să lase nici o urmă. Ne va închide undeva, sunt sigur. Poate vom reuși să ne eliberăm. Să câștigăm timp rămâne obiectivul nostru principal, sublinie Marian.

Doctorul Thassa reveni în cameră, se repezi spre mine și mă înșfăcă, fără ca să pot opune nici o rezistență, legat cum eram și mă târî de acolo.

Dispunea de-o putere mare, întrucât fără să facă eforturi vizibile mă duse-n pivniță pe sus și mă aruncă printre aparatele și ustensilele sale.

Maha și Pongo aterizaseră înainte acolo și-acum urmă Marian și fata. Thassa părăsi încăperea fără să ne mai adreseze un singur cuvânt, părănd să se grăbească foarte tare.

— Să-ncepem, Mariane, să ne slăbim unul altuia legăturile, am propus eu.

— Putem încerca, Robert, deși nu cred că vom reuși. Cunoști doar arta doctorului de-a face legături. După ce se va trezi Pongo, vom avea mai mulți sorți de izbândă, dată fiind puterea acestuia. Dar să-ncercăm totuși!

M-am rostogolit spre Marian și-am încercat să-l slăbesc legăturile cu dinții. După un sfert de oră de încercări neizbutite, am fost nevoit să mă dau bătut. Legăturile nici măcar nu ni se clintiseră.

— Mă miră numai de ce doctorul Thassa nu ne-a amețit cu doctoriile sale. Poate presupune doar că poliția poate descinde în orice clipă aici și ne-am putea face auziți prin strigătele și țipetele noastre.

— Poate că nu-i târziu s-o mai facă. A și probat-o doar acum câteva minute.

Marian tăcu dar îl privi cu atenție pe uriașul negru, care mai zăcea pe jos fără să se miște. Poate că a îngurgitat cam mult din otrava lui Thassa.

Deodată se deschise din nou ușa și-n prag l-am văzut pe doctorul Thassa care se reîntorsese. Se uită batjocoritor la Marian și spuse:

— Gluma dumitale cu poliția și arestarea colaboratorului meu apropiat a fost destul de reușită. Ai uitat că am mijloacele de a verifica repede cum stau lucrurile în realitate. Watson se găsește încă-n locuința lui iar poliția așteaptă de-abia la ora nouă să audă noutățile din gura voastră, domnilor.

— Poate că n-ar strica să ne lași să apărem în fața poliției, să-i spunem câte ceva, altfel comisarul va crede că anume am trecut ceva cu vederea, veni răspunsul de pe buzele lui Marian.

Doctorul Thassa izbucni în râs.

— Dacă-mi veți promite că vă întoarceți pe urmă cuminți aici, pentru ca să-mi permiteți să vă omor, poate că voi face-o, domnilor.

— Așadar ce ai de gând cu noi? Ne vei omorî chiar acum sau vei așteptat un moment mai prielnic? vru să știe Marian.

— Aveți încă timp să vă pregătiți. Nu trebuie uitat că mi-ați îndeplinit la rându-vă ultima mea dorință. În revanșă, voi face-o și eu. Care este aceea? ne chestionă doctorul amuzat.

— Nu vei fi în stare să ne-o îndeplinești, domnule doctor. Pentru asta nu ai pur și simplu puterea necesară.

— Depinde de dorință! Dacă nu mă va primejdui într-un fel sau altul, o să v-o îndeplinesc cu plăcere. Așadar exprimați-o!

— Nu vrem altceva decât să mai vorbim o dată cu Mr. Watson. Vrem să-l avertizăm să nu mai dea pe viitor oameni pentru doctori care caută cobai întrucât este o crimă.

— O să vă dau satisfacție, Mr. Watson o să vă țină tovărășie până vă dați ultima suflare. Se va mira el însuși cum îi vor fi plătite serviciile.

— Atunci grăbește-te, domnule doctor! Mr. Watson e un om deștept și dacă nu iei de-ndată măsuri o să-ți scape și toată lumea va ști ce fel de om ești în realitate.

Doctorul Thassa părăsi încăperea. Marian își atinse țelul.

— Sunt curios ce atitudine va adopta Watson față de noi, Robert. Ia, uită-te. Pongo respiră din nou cu regularitate. Paralizia acestuia nu va mai dura mult. Și Maha se mișcă. Poate că ghepardul va constitui salvarea noastră.

Mai dură încă o secundă până ce Maha sări în picioare. Se apucă apoi să-l miroase pe Pongo și-apoi veni spre noi, la chemarea lui Marian. Acesta îi întinse ghepardului mâinile legate și nu dură mult până ce legăturile îi fuseră roase de dinții ascuțiți. De legăturile de la picioare se eliberă singur. Destul de repede și eu și fiica emisarului am fost liberi.

Pongo continua însă să zacă inconștient. Am încercat de câteva ori să-l trezim. Apoi ne-am îndreptat atenția spre ușă. N-aveam nimic folositor la noi dar ne gândeam să folosim câteva din instrumentele doctorului, care zăceau pe acolo.

Ușa, ferecată-n fier, avea un zăvor solid și degeaba am încercat s-o deschidem.

— Nu merge, Robert. Trebuie să ne așezăm ca și cum am fi legați, înapoi la loc și să așteptăm cuminți reîntoarcerea doctorului Thassa. Când apare, trebuie să-l luăm prin surprindere.

— Dacă-l aduce și pe Watson sunt doi adversari și noi suntem neînarmați.

În spatele nostru am auzit mormăieli și gemete. Pongo se deșteptase și-acum se ridicase în capul oaselor. Era încă destul de slab dar până ce va veni doctorul îi vor trece slăbiciunile. Ne-am așezat exact în aceeași poziție, în care ne-a lăsat doctorul când a părăsit încăperea. Legăturile le-am lăsat în așa fel încât să pară că suntem legați.

Trecu oră după oră și Thassa nu apărui. În cele din urmă am auzit un zgomot la ușă și doctorul Thassa trecu pragul pivniței. Trăgea după el un trup, în care l-am recunoscut de-ndată pe reporterul Watson.

În același moment se mișcă și Maha. Doctorul Thassa observă totul la timp, se grăbi înspre ușă, ieși afară și-o zăvorî din nou.

Watson își reveni în fire și acum ne privi mirat.

— Bună ziua, Mr. Watson! Ce faci dumneata aici? îl întreabă Marian din poziția culcat în care stătea.

— Domnii Farrow și Bertram împreună cu Pongo? Dar asta-i o surpriză! V-am căutat întrucât nu v-am putut da de urmă toată ziua. Comisarul a înjurat ca la ușa cortului că n-ați apărut. Excrocherie curată, spunea el și pe deasupra indivizii și-au luat tălpășița! Căutam aici prin apropiere de pădure când m-a văzut doctorul Thassa și m-a întrebat ce caut aici. I-am dat un răspuns în doi peri dar apoi mi-a cerut să-l urmez în casa sa. Voia să mă trateze cu ceva răcoritor. Fără să bănuiesc ceva l-am urmat, gândindu-mă că poate dau de-o urmă de-a dumneavoastră. După ce m-am așezat în fotoliu, am primit deodată o lovitură în moalele capului, care m-a făcut să-mi pierd cunoștința. După ce m-am trezit, eram deja legat, doctorul lămurindu-mă că nu eram decât un spion și că trebuie să mor. Așa că am ajuns, din cauza griji ce v-o purtam, într-o situație deznădăjduită. Sper că veți găsi un mijloc să scăpăm de aici.

— Deocamdată nu văd nici o cale de scăpare, Mr. Watson și doctorul nu va întârzia să apară pentru a ne omorî pe toți. A observat că Maha s-a trezit de aceea a spălat putina. Să sperăm că nu va încerca printr-o spărtură a ușii să-l împuște pe Maha.

De abia termină Marian ce avea de spus când într-adevăr ușa se deschise cât un lat de palmă și țeavă unei arme se ivi înăuntru, dar doctorul nu ținuse cont de istețimea ghepardului, care sărise dintr-odată, năpustindu-se spre ușă. Datorită acestei izbituri, ușa fu împinsă înapoi și pe jumătate deschisă. Maha vru să iasă pe ușă afară dar înainte de a-i reuși asta, doctorul ridică din nou arma. Dar între timp Pongo ajunse la ușă, o izbi cu toată puterea de-o scoase complet din balamale

și se porni după doctorul Thassa, care își căută scăparea în fugă.

Am sărit și noi în picioare, grăbindu-ne să intrăm în pivnița de alături dar deja era târziu, doctorul Thassa fugise dar din fericire carabina îi scăpase din mână, astfel încât acum aveam o armă la dispoziție.

Din păcate, ușa de sus, la ieșirea din pivniță, era închisă.

— Să deschidem ușa cu forța sau crezi, Mariane, că doctorul Thassa ne așteaptă afară să ne împuște?

— Cred altceva, Robert! Nu-ți miroase nimic? Cred că ne aflăm într-un pericol foarte mare.

Am simțit într-adevăr un miros de ars și m-am uitat înspăimântat la Marian. Să fi încercat doctorul ăsta nebun să dea foc la casă numai pentru a ne omorî pe noi? Voia să steargă astfel ultimele urme ale fărâdelegilor sale!

— Mariane, am strigat eu, trebuie să încercăm să spargem ușa pivniței, altfel ne vom sufoca aici jos.

— *Masser* fie liniștit. Pongo conduce *massers* prin gang afară. Doctorul nu gândi la asta!

Pongo avea dreptate. Nici măcar noi nu ne-am gândit la început la gangul de legătură cu peștera, prin care puteam scăpa.

Marian îl eliberase de legături și pe Watson iar acesta nici nu știa că noi îl bănuiam deja de a fi complicele doctorului.

Nici Thassa nu-i menționase că noi știm asta. Acum se comportă foarte curajos, de parcă ar fi vrut și putut să se elibereze de unul singur. Am apucat-o prin gangul secret care ducea la peștera unde fusese ținută prizonieră fiica emisarului. Din fericire aici nu mirosea a ars și credeam că-n curând vom fi în afara oricărui pericol. Credeam! Deodată, în fața noastră am auzit o detunătură puternică, după care au început să cadă pietre de sus. Cuprinși de spaimă, am început să facem câțiva pași înapoi.

— Și calea asta ne e tăiată, Mariane, am spus eu. În spatele nostru e incendiul iar în față gangul prăbușit! Și aerul ăsta pe care de abia-l mai putem respira!

— Merg să cercetez gangul. Haide Pongo, tu cunoști drumul mai bine decât mine, se adresă Marian uriașului negru.

Într-un întuneric deplin, am început să mergem bâjbâind înainte, eu alăturându-mă celor doi. Curând ne aflam în fața unei grămezi de pietre, moloz și nisip. Gangul părea să fie prăbușit în toată lungimea lui.

— Înainte de-a îndepărta mizeria asta, ar putea trece ore, Mariane, am spus eu. Cât de lung crezi că e gangul, Pongo?

— Pongo crede 20 de metri. Pongo încercă să-și facă drum.

Începu imediat să arunce pietrele mai mari spre noi. Noi, la rândul-ne, le rostogoleam spre însoțitorii noștri din spate, căror le-am strigat ce au de făcut. De n-o făceau se puteau accidenta. O oră întreagă am muncit așa, până ce Pongo scoase un chiot de bucurie. La rândul-mi și eu am simțit un curent de aer proaspăt. Pongo își băgase mâna printre dărâmături și nu mai dăduse de nici o rezistență, ceea ce însemna că găsisem drumul spre libertate. Am răsuflat ușurați. După câteva minute, am văzut la o scurtă depărtare lumina zilei.

— Să nu ieșim, Pongo. Reține-l și pe Maha, ca să nu ne trădeze. E posibil ca sus să vegheze doctorul Thassa.

Am găsit peștera mascată de tufișurile dese. Pongo își asumă sarcina să caute prin împrejurimi, în speranța că-l va surprinde pe Thassa.

Ne încunoștință imediat că n-a dat de el, după care am făcut cu toții o pauză de câteva minute ca să ne tragem sufletul.

Fiica emisarului se plânse de sete. Spre bucuria noastră Pongo ne mărturisi că undeva în apropiere se găsește un izvor cu apă curată. Din păcate nu aveam nimic în care să aducem apa, așa că a trebuit să mergem cu toții acolo, pentru a ne astâmpăra setea. După ce-am găsit izvorul am băut pe săturate și fata, cu puterile refăcute, se simțea în stare să ne-nsoțească la Katmandu.

După ce am ajuns în fața casei doctorului Thassa n-a, mai văzut decât o grămadă de resturi fumegânde. Nimic n-a mai rămas decât scrum și cenușă. Cum o să-l putem dovedi pe doctor, întrucât comisarul de poliție nu ne va crede pe cuvânt?

Voiam tocmai să-l avertizez pe Marian asupra acestor probleme când o trupă de polițiști, conduși de către comisarul Witho, apăru înaintea noastră. Fiica înaltului funcționar englez scoase un țipăt de bucurie și merse de se aruncă în brațele unuia dintre domnii care însoțeau această trupă, care se dovedi a fi chiar tatăl fetei.

Comisarul ne privi cercetător și ne întrebă:

— De ce n-ați venit astăzi pe la mine, domnilor? V-am așteptat zadarnic și mi s-a părut destul de ciudat. Îmi puteți oferi o explicație?

— Domnule comisar, dacă dumitale ți se pare ciudată sau nu situația asta, mi-e indiferent! Am lăsat o plângere și nu i-ai dat curs. Ba mai mult, ne bănuiai c-am răpit-o noi pe fiica emisarului englez. O să mă plâng de comportamentul dumitale.

— Domnule, cum îți permiți? se burzului comisarul. Înainte cu două ore am primit înștiințarea c-ați răpit-o pe tânără și că o vom găsi în casa asta. De aceea sunteți arestați!

Marian și cu mine am izbucnit în râs.

Polițiștii ne și înconjurară și se pregătiră să ne aresteze.

Atunci păși în față emisarul englez și se adresă comisarului:

— Domnii aceștia, domnule comisar, mi-au salvat fiica. Te înșeli dacă afirmi contrariul. În afară de asta, uite alături tânărul indian, care a fost atacat de un tigru tocmai când era în căutarea fiicei mele. Și el este martor, că domnii aceștia mi-au salvat fiica.

— Domnule, vă-nșelați! Omul meu de încredere din Katmandu, care ocupă o funcție înaltă, mi-a spus cu totul altceva despre domnii aceștia. De aceea o să-i arestez!

— Domnii stau sub protecția mea specială, dacă-i arestezi, vei răspunde în fața guvernului meu și nu glumesc deloc, s-o știi!

Comisarul păru încurcat de întorsătura evenimentelor, spumega de furie, dar dându-și seama că nu putea deocamdată întreprinde nimic, se mărgini să zică:

— Renunț la arestarea imediată dar nu voi lăsa lucrurile așa. Fiica dumneavoastră va trebui să depună mărturie, cine a răpit-o și unde a dus-o.

— Aș fi făcut-o și fără somația dumată, domnule comisar! Dar nu-mi spui, rogu-te, cine-i persoana înaltă, care-i suspectează pe acești domni?

— Secret de serviciu! răspunse comisarul Witho scurt.

— E vorba de doctorul Thassa, îi oferi răspunsul Marian, care ascultase zâmbind tot schimbul de replici.

Privirea furioasă a comisarului adevărați că prietenul meu nimerise din plin.

— N-are importanță cine mi-a spus. Sunt dator să cercetez.

— Mai bine dă ordin să se-ndepărteze dărâmăturile, domnule comisar! Poate vei găsi neatinsă pivnița, unde se află toate dovezile.

— Nimic nu se mai poate salva de aici. Ar fi o muncă inutilă pe care le-aș da-o oamenilor mei.

— Atunci să ne întoarcem repede la Katmandu, spuse emisarul. Mai trebuie să rezolv ceva acolo.

Pe drum, Marian îi povesti funcționarului englez cum am reușit de i-am salvat fiica și nu uită să-i zugrăvească și experiențele doctorului Thassa.

Englezul promise să intervină energic pentru a stopa fărădelegile doctorului. El se miră însă, cum de mai putea omul ăsta să umble liber prin Katmandu și nimeni să nu poată face nimic.

— Are un protector pe care se poate baza în orice privință. Am trăit-o doar pe propria experiență că i se dă mai multă crezare acestuia decât nouă, mai adăugă Marian.

— O să intervin pentru lămurirea tuturor lucrurilor, domnilor, spuse înaltul funcționar. Dacă facem plângere, șeful poliției din Katmandu o să fie obligat să facă lumină în afacerea asta, domnilor. Comisarul pare să fi rămas în continuare un înflăcărat admirator al doctorului Thassa.

Marian dădu numai din cap îngândurat.



V

DEMASCAREA DOCTORULUI THASSA

AM PORNIT-O VOINICEȘTE LA DRUM, întrucât și emisarul voia să ajungă cât mai repede acasă. Am stabilit, la sugestia tatălui fetei, să stăm deocamdată la locuința sa din oraș ca musafiri, pentru a ne bucura în continuare de protecția guvernului englez. Deși emisarul vorbea personal cu șeful poliției, acesta nu vru să întreprindă nimic împotriva doctorului.

Ne chemă doar la o confruntare cu doctorul, la șeful poliției.

Doctorul Thassa apărură punctual și ne privi disprețuitor. Negă cu înverșunare că posedă o casă în pădure unde făcea experiențe. Pe reporter nu-l puteam folosi ca martor, întrucât s-ar fi întors repede împotriva noastră.

Fiica emisarului dădu depoziția sub jurământ și semnă protocolul, cum că a fost răpită de către doctor și noi am eliberat-o.

— Pot dovedi că-n noaptea cu pricina n-am fost în casa aceea din pădure, care mi se atribuie, întrucât am stat până spre dimineață la comisarul Witho. Acesta poate adevăra că n-am părăsit sediul nici un minut. Pe de altă parte, prestigiul de care mă bucur în oraș mă plasează deasupra oricăror bănueli sau afirmații calomnioase.

Ce putea face șeful poliției? Trebuia s-aducem dovezile împotriva doctorului și n-o puteam face iar afirmațiile fetei erau considerate isterice și deplasate din cauza detenției și furiei îndurate în captivitate. În cele din urmă, Marian spuse:

— Domnule președinte, îmi asum răspunderea de a vă livra în două zile dovezile care să ateste c-am avut dreptate.

Emisarul era furios pe slăbiciunea poliției din Katmandu. Am discutat mai mult timp în biroul său împreună. Am ajuns la concluzia că lordul va trebui să angajeze niște oameni, care să dea la o parte dărâmăturile, pentru a ajunge la pivnița unde puteam găsi dovezile necesare.

Mr. Watson era în libertate și ne vizita fără să intre la nici o bănuială. Împotriva lui voiam să întreprindem ceva numai după ce l-am fi demascat pe doctorul Thassa.

În ziua următoare, Pongo merse, însoțit de 20 de oameni pentru a căuta printre dărâmături. Marian procedă ceva mai misterios.

El scrisese două scrisori și expedie o telegramă.

În seara zilei următoare, Mr. Watson veni foarte agitat la noi. El ne mărturisi c-a descoperit un tigru uriaș în partea de nord a pădurii. Întrucât ne știa de pasionați vânători de

animale mari, voia să ne ofere ocazia de a-l vâna. Mie mi se păru cam ciudată toată povestea asta dar Marian păru că se bucură și-i spuse lui Watson că la lăsarea întunericului e gata să pornească la vânătoare.

Ne-am înțeles cu el să vină să ne ia peste două ore. Între timp am avut o convorbire cu lordul emisar, care ne avertiză să nu cădem în cursa cu vânătoarea. Marian nu se lăsă înduplecat. Întrucât ne lipseau pistoalele, englezul ne dădu altele și în afară de asta mai aveam celelalte arme care n-au căzut în mâna doctorului Thassa.

— Crezi cu adevărat că s-ar ascunde un tigru în pădure, Mariane? l-am întrebat eu destul de sceptic.

— Bineînțeles, Robert, chiar doi, numai că nu patrupezi, ci....

— Așadar, crezi că Thassa ne va întinde din nou o cursă, de data asta cu ajutorul reporterului Watson?

— Chiar așa! Watson are un secret care-l ține legat de doctor, deși acesta din urmă a încercat să-l omoare. Acum, amândoi trebuie să colaboreze, prăbușirea unuia însemnând și căderea celuilalt.

— Și crezi că emisarul englez va interveni destul de prompt în caz că ni se va întinde o cursă?

— Înainte de toate, îl va înștiința pe Pongo, care e în stare să ne ofere el singur, suficientă protecție.

La ceasul fixat, apăru și reporterul, care ne conduse în partea de nord a junglei, unde, după opinia lui, bântuia tigrul.

Când am dat de primii copaci, Marian i se adresă lui Watson:

— Ce ai căpătat până acum de la doctorul Thassa de-i împlinești atât de prompt toate doleanțele?

Watson se opri înspăimântat. Nu observase încă că am trecut în spatele lui și acum îi supravegheam fiecare mișcare.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Farrow? Eu îndeplinesc ordinele doctorului Thassa? De unde și până unde ideea asta?

— Nu te mai preface, Mr. Watson! Te-am surprins când ai vorbit prin intermediul aparatului de emisie-recepție cu doctorul Thassa. Deja știam înainte de asta că ne duceai cu preșul. Vânătoarea de azi nu-i decât o cursă.

— Cum de mă învinovățiți astfel? Nu eu v-am făcut atenți asupra isprăvilor doctorului Thassa?

— E adevărat dar cu gânduri ascunse! Dă-mi te rog, arma, Mr. Watson! Ești prizonierul nostru din acest moment! Watson vru să facă un pas înapoi și să-și tragă pistoalele dar am intervenit eu. Înainte de a-și da seama ce s-a întâmplat, era dezarmat și legat. El continua să protesteze dar nu am mai

acordat atenție la ce spunea. L-am legat cum am putut mai bine de un copac, astfel încât să nu se poată elibera singur.

— Așa deci, Mr. Watson, trebuie să aștepti aici întoarcerea noastră. Sau poate ne spui mai înainte în ce constă cursa pe care ne-a pregătit-o doctorul Thassa?

— Nu te-nțeleg, domnule Farrow. Știi doar prea bine că v-am ținut întotdeauna partea. De ce nu ai încredere acum în mine?

— Îți voi spune, Mr. Watson! N-ai intrat ieri în casa doctorului Thassa și te-ai folosit de aparatul de emisie-recepție? Eram la câțiva pași de dumneata și am putut auzi totul.

Watson tăcu, își dădu seama că pentru el partida se terminase. Deodată îi veni o idee.

— Aveți dreptate, domnilor, m-am lăsat convins de către doctorul Thassa să-l ajut în anumite privințe. Se temea c-ați venit pentru a vă vârî nasul în treburile sale. De asta mi-a cerut să vă atrag atenția asupra lui, pentru a vă putea întinde o cursă. M-am înțeles cu el să nu vă omoare, ci să vă țină doar atâta timp prizonieri până își va fi terminat experiențele. Nu știam în ce constau aceste experiențe.

— De aceea ai complotat împotriva noastră? Nu pare să fie asta unicul motiv.

— N-aveam atunci nici o sursă de existență și a trebuit să-i fiu recunoscător doctorului Thassa, care mi-a plătit un salariu bun. Pe de altă parte, speram să public o nouă aventură a dumneavoastră în ziarul meu.

— Și acum ce ne așteaptă, domnule Watson, dacă o luăm spre partea de nord a junglei? Îl întrebă mai departe Marian.

— Nu știu domnilor. Am îndeplinit pur și simplu ce mi-a cerut doctorul Thassa, adică să vă aduc într-acolo.

— Nu știu dacă-și dai seama, Mr. Watson că urma să fi ucis împreună cu noi. Doctorul ne-a vorbit de intențiile lui înainte de a te aduce în pivniță. Te consideră un trădător al cauzei sale.

Watson se uită înfuriate la Marian și apoi strigă:

— Eliberează-mă, domnule Farrow și-o să mă socotesc eu cu doctorul Thassa. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Mie îmi spunea numai că vrea să vă joace un renga. Văd, din păcate, prea târziu că ma-nșelat. Acum știu ce-i de făcut, dă-mi drumul!

— Dacă vei depune mai târziu și vei face mărturisiri complete, atunci poți să te aștepti la circumstanțe atenuante. Momentan, nu pot să-ți dau drumul întrucât nu știu cât mă pot încrede în dumneata.

— O să-mi dai drumul dacă voi spune mai mult, domnule Farrow? întrebă temător Watson.

— Depinde de ce o să ne spui, deși cred că știm de-acum totul!

— Doctorul Thassa are un colaborator, din păcate, nu știu cum îl cheamă. M-am luat de câteva ori după el dar a știut să mă evite. Trebuie să fie un om din serviciul public, întrucât întotdeauna era salvat de poliție.

— Și nu i-ai întrebat niciodată, Mr. Watson, pe oamenii care-l salutau atât de politicos, cine era acest om?

— În locul dumitale, eu aș fi făcut-o, am remarcat eu.

— N-am făcut-o, temându-mă de răzbunarea doctorului. Am vrut numai să vă avertizez, domnilor.

— O să mă mai gândesc dacă să te eliberez, Mr. Watson. Deocamdată nu pot s-o fac, nu înainte de-a fi făcut nevătămător pe doctorul Thassa. Atunci voi cunoaște mai bine rolul jucat de dumneata. Deocamdată, rămâi, rogu-te legat de copacul ăsta și pentru ca să nu mai fi ispitit să strigi după noi, ia, rogu-te, un căluș în gură! Nu te opune întrucât voi trage concluzia că nu mi-a spus tot adevărul.

Watson nu se opuse la introducerea călușului în gură și după aceea ne-am continuat drumul spre partea nordică a pădurii.

Nu cunoșteam ce fel de capcană ne pregătea Thassa și de aceea trebuia să fim deosebiți de prevăzători. Deși eram numai ochi și urechi, tot n-am putut sesiza că cineva era pe urmele noastre. Din fericire, acel cineva nu era decât Pongo.

— Aici nu e bine, *masser*. Doctor umblă cu pușcă lungă, târât mai încolo.

Așadar, nebunul de doctor voia să ne împuște. Bine c-am fost avertizați la timp de uriașul nostru. Voia probabil s-o facă de undeva din spate și să aranjeze totul, ca și cum ar fi fost un accident.

Pongo dispăru din raza privirilor noastre, în timp ce noi ne-am continuat drumul. Stăteam tocmai în luminiș, inundat de razele lunii, dar după estimările tovarășului nostru, doctorul se aținea undeva, mai în adâncul pădurii, unde tufișurile sunt dese și îngreunau înaintarea. Eram chiar în mijlocul luminișului când două împușcături veniră, una după alta, trecând la un fir de păr de capetele noastre.

Ne-am aruncat imediat la pământ. În același moment răsună dincolo de luminiș un strigăt de spaimă. Am sărit în picioare și-am alergat într-acolo dar n-am văzut pe nimeni.

Pongo veni și ne spuse că de-ndată ce doctorul a tras a reușit să-l prindă. Din păcate acesta s-a smucit deodată și-a reușit să fugă. Pongo a fugit după el dar nu l-a mai putut

prinde din cauza întinericului. Am vrut să mergem mai departe dar dintr-odată luminișul se animă, ca prin minune. Emisarul englez, șeful poliției și zece polițiști au apărut lângă noi, întrebându-ne ce s-a întâmplat.

Marian povesti totul în câteva cuvinte ce s-a întâmplat. Șefului poliției nu-i venea să creadă că doctorul Thassa a fost aici. Ne-a urmat la casa din pădure, încă acum incendiată, unde lui Pongo și muncitorilor le reușiseră să elibereze pivnița. Pongo rămase de pază la peștera unde bănuiam că se va refugia. Îl însoțeau doi polițiști. Am coborât în pivniță de unde răzbăteau voci, din încăperea unde fusesem noi ținuți prizonieri. Acolo erau și aparatele. Am ascultat cu toții vorbele care se rosteau.

— Răufăcători sunt toți care vor să-mi fure cuceririle mele. Eu sunt cel mai renumit doctor de pe pământ întrucât pot învia morții. Vedeți, domnilor, acest mic ceas e inima unui om, care mai lucrează azi iar dincolo este un indian mort de săptămâni și azi poate vorbi. Îngenunchiați în fața mea, oamenilor și rugați-vă!

— Este nebun, șopti șeful poliției. De-abia terminase de vorbit și ușa fu dată de lături, doctorul Thassa făcându-și apariția. Părea să nu ne mai recunoască.

— Intrați înăuntru, domnilor. O să vă arăt experiențele mele. Pot să învii morții, iar oamenii ar trebui să mă venereze ca un zeu.

Doctorul privea distant undeva înaintea lui, scosesem pistoalele dar era inutil. Era transportat în altă lume, a fanteziilor sale, voind acum să pună-n funcțiune aparatele pe care le cunoșteam.

Șeful poliției își dădu seama c-am spus adevărul și-un fior de groază-l străbătea acum.

Doctorul Thassa păru obosit, se prăbuși pe-un scaun și-și duse mâna la cap.

— Cum îmi arde capul, gemu el, nu pot gândi clar. Ce vor oamenii ăștia de la mine? Vreau doar să lucrez dar mai înainte aș vrea să dorm, numai să dorm!

Capul îi căzu pe masă, în timp ce șeful poliției se uită întrebător la Marian.

Nu știa cum să procedeze, întrucât bănuia că dacă-l vom atinge, nebunul va sări în picioare și se va năpusti spre noi. Marian păși în față și-și puse mâna pe umărul doctorului. Acesta nu se mișcă. Îi luă capul și-l examinează cu atenție.

— S-a sfârșit, domnilor! Comoție cerebrală! Poate e mai bine așa.

Am răsuflat ușurați. Thassa era mort cu adevărat. Șeful poliției dispuse mai târziu transportarea cadavrului la

Katmandu. Pivnița închisă, pentru ca nimeni să nu poată distruge aparatele. Spre dimineață ne-am reîntors dar Watson scăpase. La început nu ne-am dat seama cum a reușit dar mai apoi Marian lămuri lucrurile. Se primise răspuns scrisorilor și telegramelor prietenului meu și când începu să le citească, zâmbi pe ascuns:

— Bănuielile mele s-au adeverit. Pot acum să înmânez dovezile șefului poliției din Katmandu.

Nu vru să se pronunțe încă despre ce era vorba dar ne promise că vom afla curând totul, cu prilejul vizitei la șeful poliției.

Când am sosit la acesta, ne fură mai întâi arătate patru pistoale, ca și alte lucruri, pe care le-am recunoscut de îndată ca fiind proprietatea noastră. Au fost toate găsite la sanatoriul doctorului Thassa.

Marian îl rugă pe șeful de poliție să trimită după comisarul Witho. Acesta împietri când ne văzu în fața superiorului său.

— Sunteți înrudit cu doctorul Thassa? îl întrebă imediat Marian.

— Eu? Cu doctorul Thassa? Dar nicidecum!

— Așa? Atunci poate că m-am înșelat. Ce spuneți despre informațiile pe care le am?

Spunând asta Marian îi înmână comisarului trei scrisori, răspunsurile pe care le primise de curând.

Avu însă de grijă să i le ia repede înapoi.

Comisarul se grăbi să le reapece pentru a reîntra în posesia lor, dar Marian era pregătit și lucrul ăsta nu-i mai reuși.

Deodată comisarul se-ntoarse pe călcăie și voi să-și caute scăparea în fugă. În pragul ușii se ciocni de Pongo, care-l apucă și-l readuse îndărăt.

Între timp, șeful poliției citise și el scrisorile și-acum, furios, îl somă pe comisar să mărturisească totul.

Comisarul era în realitate vărul doctorului Thassa și lucraseră mână în mână. Tigrul, pe care-l numiseră „spiritul junglei” fusese îmblânzit și crescut de către acesta. El îi aducea doctorului cobaii umani.

La cererea doctorului, comisar trebuia să-ntoarcă reclamațiile făcute de Marian, împotriva noastră și în cele din urmă să ne aresteze.

În sfârșit, ultima ispravă, eliberarea lui Watson, care părăsise orașului și țara a fost trecută tot în contul lui.

Șeful poliției dispuse arestarea comisarului său și-i mulțumi lui Marian pentru ajutorul dat poliției.

*

* *

Am rămas câteva zile musafirii emisarului englez în Katmandu. Și acesta ne mulțumi călduros la despărțire pentru eliberarea fiicei sale.

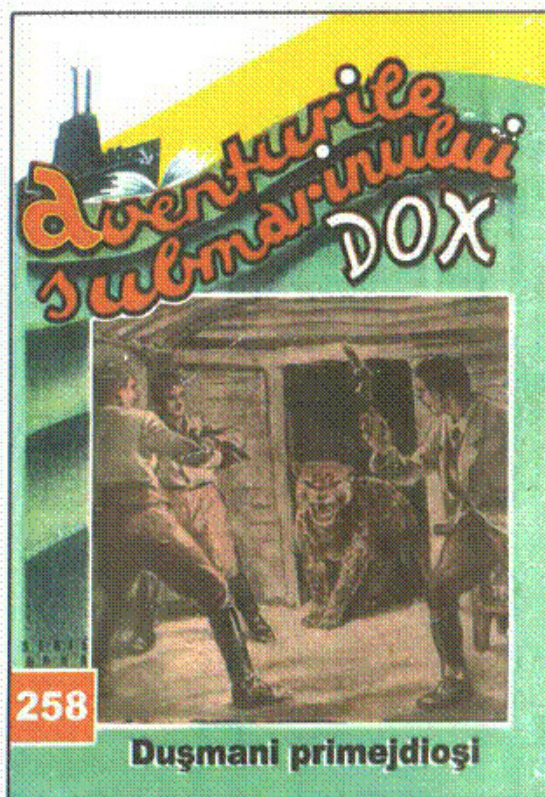
Despre reporterul mr. Watson n-am mai auzit mult timp nimic. Și totuși l-am mai întâlnit odată. Atunci și-a primit și răsplata cuvenită. Dar despre asta, într-o istorisire viitoare intitulat: Dușmani periculoși.

Sfârșitul volumului: **UN SECRET ÎNSPĂIMÂNTĂTOR.**

În numărul viitor:

DUȘMANI PRIMEJDIOȘI

**In Numărul
următor:**



aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

